

Pytania:

1. Do czasu dokonania niezbędnych zmian w zapisach ustawy KRRiT ma zamiar skorzystać z delegacji zawartej w przepisie istniejącym odnośnie możliwości ograniczenia niektórym nadawcom wielkości kwot ustawowych (poniżej 10%). Zgodnie z obowiązującym zapisem art. 18a ustawy rtv KRRiT może wydać rozporządzenie, na mocy którego nadawcy będą mogli ubiegać się o zmniejszenie kwoty ustawowej.

- 1.1. **Jakie kryteria należy stosować przy kwalifikowaniu programów do ograniczenia kwoty ustawowej: charakter programu, zasięg techniczny (liczba odbiorców w zasięgu), oglądalność, wysokość obrotów podmiotu emitującego program?**

Odp. Wszystkie wymienione wyżej kryteria powinny być zastosowane przy kwalifikacji programów do ograniczenia kwoty ustawowej.

- 1.2. **Czy w znowelizowanym przepisie ustawy powinna znaleźć się delegacja do rozporządzenia stwarzającego możliwość całkowitego zwolnienia od obowiązku emisji programów z udogodnieniami dla niepełnosprawnych w przypadku nadawców o niewielkim zasięgu technicznym naziemnym lub niewielkiej liczbie abonentów w sieci kablowej?**

Odp. Nie dotyczy telewizji publicznej.

W znowelizowanym zapisie art. 18a KRRiT pragnie zawrzeć obowiązek sukcesywnego podwyższania kwot audycji dla niepełnosprawnych aż do 50% kwartalnego czasu nadawania (z wyłączeniem reklam i telesprzedaży) w 2020 roku. Poddaje się pod konsultacje sposób dochodzenia do tej kwoty, a także ewentualne jej zróżnicowanie w zależności od charakteru nadawcy i platformy dystrybucji.

- 1.3. **Czy powinien to być wzrost systematyczny 5% rocznie, czy też skokowy np. 10% co dwa lata?**

Odp. Wydaje się, że systematyczny 5% rocznie wzrost liczby takich programów jest lepszym rozwiązaniem ze względów kosztowych i organizacyjnych.

Czy należy wprowadzić (jeśli tak, to w jakiej wysokości?) zróżnicowanie kwot w kategoriach: nadawca publiczny, nadawca koncesjonowany społeczny, nadawca koncesjonowany komercyjny?

Odp. Zróżnicowanie kwot w kategoriach nadawców jest błędnym założeniem. Widz niepełnosprawny ma prawo do takiego samego dostępu do audycji z udogodnieniami w telewizji publicznej i komercyjnej.

- 1.4. **2.3. Czy należy wprowadzić (jeśli tak, to jakie?) zróżnicowanie między programami ogólnokrajowymi, regionalnymi i lokalnymi?**

Odp. Zgodnie z naszym stanowiskiem (patrz pkt 1) takie zróżnicowanie jest wskazane.

- 1.5. 2.4. Czy należy wprowadzić (jeśli tak, to jakie?) zróżnicowanie między programami dystrybuowanymi na platformach: naziemnej, satelitarnej, kablowej?

Odp. Ze względu na to, że większość osób bezpośrednio zainteresowanych takimi udogodnieniami nie jest zbyt zamożna, w przypadku audiodeskrypcji powinniśmy ograniczyć emisję wyłącznie do bezpłatnych programów nadawanych w naziemnej telewizji cyfrowej. W przypadku pozostałych udogodnień – napisów i języka migowego – większa ich liczba powinna być w programach dostępnych w NTC, a mniejsza w kanałach oferowanych na platformach satelitarnych.

2. Dotychczasowy zapis ustawy nie jest jednoznaczny w kwestii podziału obowiązkowych kwot z udogodnieniami dla osób z upośledzeniem słuchu i dla osób z upośledzeniem wzroku.

- 2.1. Czy kwoty na poszczególne typy udogodnień powinny być wpisane do ustawy, np. xx% dla osób z upośledzeniem słuchu i yy% dla osób z upośledzeniem wzroku?

Odp. Problem jest dosyć złożony. W Polsce temat audiodeskrypcji dla osób niewidomych w telewizji dopiero rusza. W Wielkiej Brytanii czy Niemczech istnieje od blisko 20 lat. O ile na stronach internetowych TVP programy z AD znajdują się od roku 2007, to w przypadku swoich anten Telewizja Polska ma niespełna roczne doświadczenie w tym zakresie i cały czas wypracowuje rozwiązania techniczne dot. produkcji i emisji. Problemem jest też kwestia praw autorskich – zgody twórców na dokonywanie opracowań przy starszych produkcjach. Dotychczasowe nasze doświadczenie wskazują także na olbrzymie trudności po stronie odbiorczej. Zainteresowani nie potrafią uruchomić tej funkcji w swoich telewizorach czy STB. Wszystko to prowadzi do wniosku, że lepiej nie zapisywać tego w ustawie, bo nie wiadomo, kiedy sytuacja ulegnie poprawie. W przypadku niesłyszących – zarówno udogodnienia w postaci napisów jak i tłumacza języka migowego wywołują kontrowersje i nie odpowiadają w 100% samym zainteresowanym.

- 2.2. Czy o proporcjach pomiędzy ww. dwoma typami udogodnień powinien decydować charakter programu?

Odp. Lepiej byłoby, żeby nie wprowadzać proporcji, ale jeśli do tego by doszło, to jednak charakter programu ma znaczenie – np. profil informacyjno-publicystyczny anteny a audiodeskrypcja?

3. Jak wynika z dotychczasowej praktyki nie zawsze proponowane przez nadawców rodzaje udogodnień dla określonych gatunków programowych spełniają oczekiwania niepełnosprawnych.

- 3.1. W tabeli umieszczono podstawowe rodzaje audycji i typy udogodnień, które należy do siebie przyporządkować, stawiając w odpowiedniej kratce znak „x”.

RODZAJE AUDYCJI	TYPY	UDOGODNIENÍ	
	Audio-deskrypcja	Napisy dla niesłyszących	Język migowy
Filmy fabularne polskie, w tym seriale	X	X	X
Filmy fabularne zagraniczne, w tym seriale		X	
Filmy dokumentalne (tylko polskie)	X	X	X
Informacja: serwisy informacyjne, informatory użytkowe (traffic, pogoda itp.)		X	X
Publicystyka		X	X
Publicystyka wyborcza (audycje własne nadawcy)			X
Debaty wyborcze (ustawowe)		X	X
Magazyny (m.in. informacyjno-publicystyczne, poradniczo-edukacyjne itp)			X
Audycje edukacyjne i poradnicze		X	X
Teatr TV	X	X	
Widowiska rozrywkowe słowno-muzyczne		X	
Transmisje sportowe	X	X	
Audycje adresowane do dzieci i młodzieży	X	X	X
Komunikaty ostrzegawcze i alarmowe	X	X	X

3.2. Jaka jest, z punktu widzenia osób niewidomych lub słabowidzących (w tym osób w zaawansowanym wieku), przydatność lektora czytającego dialogi do filmów?

Odp. Pytanie skierowane jest do środowiska, a nie do nadawców.

4. Równie ważne jak samo dostarczanie treści z udogodnieniami dla niepełnosprawnych jest zapewnienie odpowiedniej informacji dotyczącej programów, pór emisji, charakterów audycji i rodzajów udogodnień w nich realizowanych. Pozwoli to odbiorcom, dla których te programy są przeznaczone, dokonać świadomego i satysfakcjonującego wyboru.

4.1. Które z wymienionych poniżej podstawowych form informowania o programach dla niepełnosprawnych powinny być stosowane:

- a. Informacja prasowa i w telegazecie (jeśli nadawca taką prowadzi)?
- b. Informacja na stronach www nadawców?
- c. Specjalne oznakowanie w EPG?
- d. Specjalne oznakowanie (dla osób z niesprawnością słuchu) lub informacja - zapowiedź dźwiękowa (dla osób z niesprawnością wzroku) przed programem?

Odp. Wszystkie powyższe formy powinny być stosowane.

Czy sposób informowania o dostępności programów dla niepełnosprawnych powinien być uregulowany ustawą/rozporządzeniem?

Odp. Tak.